

Fru Vilhelmine forestillede. Præsten løftede igen en Smule paa Hatten og satte sig.

Han var en yngre Mand med et smukt, skægløst Ansigt, der fik Karakter af et Par klare, blaa Øjne. Jytte lagde Mærke til, at hans Hænder var underligt grove for en Præst, at Frakken var blank under Albuen, Straahatten en almindelig Halmhat, det sorte Slips tyndt som et Bændel.

„De veed maaske, at Deres Mand igen iaar har været saa venlig at overlade Ungdomsforeningen Festpladsen i Strige Skov til et folkeligt Møde — det er paa Onsdag otte Dage. Det har jo hele Tiden været Meningen, at det iaar paa Grund af Valget delvis skulde være et politisk Møde, og jeg har for nogen Tid siden truffet Aftale med Jægermesteren om Rejsning af Talerstol og Indretning af Vognpladser. Men — til vor Overraskelse — har vi nu lige faaet Meddelelse om, at Enslev ønsker at komme tilstede og tale ved Mødet.“

„Kommer Enslev!“ udbrød Fru Bertha og Jægermesterinden paa en Gang.

„Ja. Og af den Grund maa vi belave os paa en betydelig større Tilstrømning, end vi er vant til. Baade her fra Egnen og andetsteds fra vil der rimeligvis komme mange interesserede Folk eller i hvert Fald en Del nysgerrige af den Slags, som vi ikke plejer at se ved vore Møder. Ogsaa den københavnske Presse vil sandsynligvis sende Repræsentanter. Der maa med andre Ord skaffes Referentpladser. Jægermesteren har en Gang for alle stillet sig til vor Raadighed, hvor det gælder den Slags større Arrangementer paa Festpladsen. Jeg har derfor straks villet underrette ham.“

„Jeg skal sige det til min Mand. Han ordner det saa nok, som De vil have det. — Maa jeg ikke skænke Dem en Kop Kaffe, Pastor Gaardbo?“

„Nej Tak,“ svarede Præsten uden Formaliteter.

„En Cigaret maaske?“

Hun rakte ham sit eget Guld-Etui, som laa paa Bordet.

„Nej Tak,“ gentog Præsten. „Jeg ryger ikke.“ — Og da han